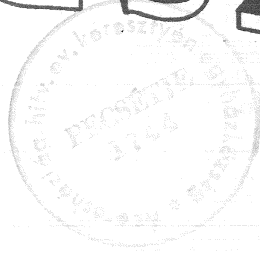
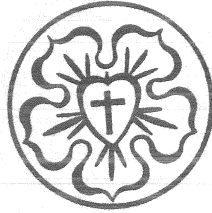

OROSHÁZI

HARANGSZÓ

1995. advent/karácsony

II. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

INGYENES

Ádvent és karácsony

Ismét elmúlt egy egyházi esztendő! Semmivel sem rövidebb vagy hosszabb, mint a polgári év, de mégis más. Általában november végén kimondjuk, hogy ez az egyházi esztendő utolsó vasárnapja, s néha már november végén vagy máskor, mint az idén is, december elején örömmel is, gonddal is sóhatjuk: advent, s jön a karácsony. Öröm is, gond is.

A nappalok rövidülnek, az esti és éjszakai sötétség ránk telepszik. Valóságosan is, jelképesen is. Sokszor nem látjuk az utat. Jó lenne, ha csak a fizikai értelemben vett utat nem látnánk jól a fény hiánya miatt. De az emberi élet sötétsége felettébb nagy, az istentelenség sötétsége már már riasztó méreteket ölt. Ilyesmi lehetett a lelki állapot az özönvíz előtt is! Az emberek akkor sem törődtek se istennel, se emberrel, mindenki vadkapitalistaként élte a maga kegyetlenül egoista életét. A testet-lelket züllesztő éjszakai mulatozókat nem érdekelte, hogy esetleg pihenni akarna a másik, mert fárasztó napja volt, vagy talán csak bánata van, mert ilyen is előfordul, s nem vágyik arra, hogy ízléstelen, trágár ordítózás zúduljon csukott ablakon át is a fülébe. Nem érdekli, hogy esetleg idős ember pihenne meg. Valószínű, ilyesmi lehetett az özönvíz előtti lelki állapot is. Ilyen, mint napjainkban. Órultnek nézték Noét, mert imádkozik, Isten előtt hódol, mint ahogy a mai templomjárók sem szeretik, ha kiderül a lépcsőházban vasárnap délelőtti sétájuk célja. Valahol az országban az egyik egyházi szeretetotthonban csak olyan ápoló személyzetet sikerült felvenni, akik közül néhányan nem istenhívők. Semmi baj, mondhatnánk, attól még a munkájukat becsületesen elláthatnák. Nem is azzal volt baj. A lelkész egyszer döbbenet hallotta, hogy a már majdnem agonizáló idős ember Jézushoz imádkozik, s az egyik ápoló azzal szórakozott, hogy cigarettával a szájában Isten nevével szitkozódott és csúfolódott a már majdnem haldokló fülébe és nagyokat röhögött hozzá... Temetőben gyászolók között vonulnak át anya, apa és utá-

na a gyermek. Mit nekik, hogy ott gyászolnak, sírnak. Átvágnak köztük, mint vadkan a bokrokon. Valami ilyesmi lehetett a lelki állapot a bábeli torony építésekor is: nekünk nem számít senki és semmi, átgázolunk mások gyászán, örömén, mindenén. Bömbölgjön a sztereo magnó, üvöltösn éjjel a parabolás tv, hörögjön az autó motorja totál túráztatva... nem számít senki, se isten, se ember.

Ádvent és karácsony: illene örülni az előttünk levő ünnepi napoknak. Ádventi koszorú gyertyáit gyűjtjük meg, vasárnaponként mindig eggyel többet. Összesen négyet. Mert az ádventi koszorún négy gyertya van. Legalább a virágboltosok tudnák, hogy négy, s nem kettő, nem három, de nem is öt. A négy gyertya jelképezné, hogy amint növekszik a természet sötétsége, azzal szemben növekedhet a lelki világosság.

Talán, talán mégis vannak, akik meghallják a hívó szót és kivonják magukat az özönvíz előtti tragikus lelkiállapotból, s meghallják, hogy még egyelőre nyitva a bárka ajtaja, még beléphetnek az életet megtisztító, megmentő, megőrző, gyógyító élettérbe. Talán vannak néhányan, akik meghallják a megállító szót, hogy az a megkezdett út a szakadék, pokoli szakadék felé vezet. Az agyon-ivott, agyon-káromkodott, agyon-dohányzott, agyon-éjszakázott élet nem élet, csak tetszélet, csak úgy tetszik, mintha élet lenne. Mert nemcsak tetszhalál van, tetszélet is van. Úgy néz ki, mintha élet lenne, de csak céltalan, reménytelen tántorgás aprócska, múlandó pici, nehezen kicsikart örömcskéék közt.

Ádvent és karácsony - van világosság mégis! Nemcsak kirakat- és neonfény! A világ világossága mutatkozott be: „én vagyok” - mondta. Nem végzet, nem szükségszerűség lelki sötétségben maradni. Legfeljebb vakság kell hozzá. De hátha ez a mennyei fény, hívogató ragyogása napfelkelte lesz sokak szívében!?

Ribár János

AZ ÉN TESTAMENTUMOM

Reményik Sándor *Mi mindig búcsúzunk* c. versében ezt írta: „Valamitől mi mindig búcsúzunk.” Most én is búcsúzom 42 aktív lelkészi évtől, ezen belül 12 és fél évi orosházi szolgálatától. A szolgálataimat támogatóktól, de az akadályozóktól is. Legfőképpen azonban a szolgálataimat elfogadóktól. Végül búcsúzom az Orosházi Harangszó olvasóitól is.

Aki véglegesen elmegy, akár a minden halandók útján, vagy egyéb okból, például nyugdíjazás miatt, ha Isten időt enged rá, felméri azt, amit kapott és arról amit hátrahagy, testamentumban rendelkezik. Ezt kísérlem meg én is a következő sorokban.

1983-ban egy régi, romjaiban is szép, nagy gyülekezetet kaptam Istentől. Romjaiban?! Lehet, hogy sokan tiltakoznak ez ellen a megfogalmazás ellen. Igaz, a templom nem volt romos, csak nagyon kopott, azonban a gyülekezet csak árnyéka volt régi önmagának. Többen elmondták, hogy még a második világháború után is annyira tele volt a templom, hogy még a padok között is álltak a hívek. A gyermekek tömegét keresztelték meg, a fiatal párok sokasága indult el az oltártól a közös életútra, olyan esetek is voltak, hogy egyszerre 5 pár is állt az oltárnál. Temetés kizárólag egyházi szolgálattal történt. Az itt leírottaknak valóban csak árnyéka volt az 1983-ban általam látott gyülekezeti élet. Bemutatkozó szolgálatom alkalmával megdöbbentett az úrvacsorázók száma. Öten voltak, és ebből csak ketten voltak az orosházi gyülekezet tagjai. Iskolai hitoktatás nem volt. A gyermekmunka nagyon kis számú résztvevővel folyt. Csak néhány esküvő, kevés keresztelő volt. Az egyházi temetések száma jelentősebb volt, de azért sok evangélikus testvérünket társadalmi szónokok temettek el. Harcot kellett folytatnom az akkori temetkezési vállalattal, mert az, összefonódva az ateista erővel, hangulatot keltett az egyházi temetések ellen. Nagyon megfogyatkozott a templomba járók száma is. Gyakoriak voltak még abban az időben a templomok elé rendelt megfigyelők. Azért is meg kellett küzdeni, hogy a szociális otthonban is végezhesünk szolgálatot. A leírottakból nyilvánvaló, hogy a társadalmi, politikai körülmények okozták a gyülekezet lelki hanyatlását. Sokakat elidegenítettek az egyháztól. Az egyházellenesség és megfélemlítés elértek egyházromboló hatásukat.

„Isten előtt nincs olyan reménytelen eset, ami feljogosítana minket az imádság és a szolgálat

abbahagyására.” /Günter J./ Ezért mi is, az itt lévő, majd később ideérkező fiatal lelkésztestvéreimmel imádkoztunk és szolgáltunk. Idekerülésemtől fontosnak tartottam a gyülekezeti imaközösség megszervezését. Ez a kis közösség azóta is imádságos háttere a gyülekezetnek. Szolgálatainkban az előttünk járó és a legnehezebb időkben is hűséggel helytálló lelkészjelöldeink nyomdokán haladva folytattuk azt, amit ők is tettek, az egyház legdrágább kincsét, az evangéliumot hirdettük. Kiszolgáltattuk a szentségeket mindig és mindenhol, amikor és ahol erre igény volt. Közben erősen hittük, hogy Isten ma is végzi életeket újító, egyházat teremtő és történelmet formáló munkáját. Megtapasztalhattuk, hogy „Isten irgalma nagyobb, mintsem el tudjuk képzelni.” D.M.Dods/

Megváltoztak a politikai, társadalmi körülmények, mindenhova be lehet vinni az evangéliumot. Az iskolákban lehet hitoktatni. A visszakapott épületeinkben lehet oktatási tevékenységet folytatni, ahogy bővül a szolgálati terület, úgy egyre több embert ér el Isten ígéje. Ha lassan is, de nő az érdeklődés az igei alkalmak iránt. Jelentősen növekedett a megkeresztelték száma, több az esketésre jelentkező fiatal is. Mindez Isten hatalmát, irgalmas szeretetét bizonyítja, és azt, hogy Krisztus egyházán „a pizol kapui sem vesznek... diadalmat” /Mt 16,18./

Ezek után testamentumom ez: a hagyományt őrző orosházi gyülekezet legyen hű az alapító ősök szelleméhez, hallgassa Isten ígését, éljen az imádság lehetőségével, éljen a szentségekkel, kereszteltessék meg gyermekeiket és neveljék őket hitben, hogy majd felnőve az Úr oltára előtt induljanak a házasságba. Mert csak így marad a gyülekezet Krisztus egyháza. A Krisztussal való kapcsolat nemcsak a megmaradásnak, hanem a továbbhaladásnak is feltétele. Csak akkor valósulhatnak meg a szép tervek, iskolák indítása, templom és szeretetotthon építése, ha Isten Szentlelke által vezetve, kizárólag a szolgálat szempontját figyelembe véve, az egyház anyagi javaival felelősen gazdálkodva, az önmegvalósítás bűnétől megszabadulva, egymást segítve fognak a feladatok teljesítéséhez.

Én pedig, Isten idős szolgálója, aki szabad utat kaptam Uramtól a távozásra, új környezetemben is neki szolgálva, imádságaimban szüntelenül kérem őt, hogy tartsa meg irgalmában szeretett, volt gyülekezetemet.

Pintér János

ISTEN VELED! - ISTEN HOZOTT!

Távozó esperesét búcsúztatja, új esperesét köszönti az Orosházi Harangszó.

Az 1994-es jubileumi év után ismét eseményekben gazdag évet zár az orosházi gyülekezet és egyben a Kelet-Békési egyházmegye. Az események sorából kiemelkedik az esperesválasztás, melynek eredményeképpen ismét orosházi lelkész került az esperesi székbe. Szinte a kezdetekig vezethető vissza, és a múlt század közepétől folyamatos az orosházi esperesség. Szimonidész János, a „templomépítő” lelkész lett az önállóvá váló Békés-Bánáti egyházmegye első esperese. A második, Torkos Károly, 1858-ban választott meg erre a tisztségre és viselte 1878-ban történt titokzatos eltűnéséig. Ettől kezdve Orosházán egészen napjainkig folyamatos volt az esperesi illetve főjegyzői hivatal.

Századunkban Kovács Andor, Koszorús Oszkár, majd Pintér János viselték ezt a tisztséget - közben Benkő István is vezette rövid ideig az egyházmegyét, mint megbízott esperes.

Ez év őszén gyülekezeteink a törvényben előírtak szerint lefolytatták a választást. Ennek eredményeképpen majdnem teljes egyhangúsággal került az esperesi székbe Ribár János igazga-

tó lelkész, míg a megyei felügyelői tisztségre Benkő Pál, eddigi felügyelő kapta meg a gyülekezetek bizalmát a hatéves ciklusra.

Szívünket egyszerre tölti el öröm és szomorúság. Nehéz szívvel búcsúzunk Pintér János esperes úrtól, aki 12 éven át igazgatta az egyházmegye dolgait. A teljes embert igénylő orosházi lelkészi szolgálat mellett az esperesi teendők is egész embert kívánnak. A hittanórák János bácsija, a bibliaórák, istentiszteletek igehirdetője, az egyházmegyei vizsgálatok, látogatások végzője volt egyszemélyben az, akitől most búcsúzunk. Nyugdíjba vonul, de nem nyugalomba. Már zsebében van a kisegítő-lelkészi megbízatás. Nagy munkabírását ismerve kérdeztem: Honnan volt erő az emberfeletti munkához. A válasz valahogy így hangzott: Felülről és oldalról. Felülről, attól, aki nemcsak küld a szolgálatba, de hordoz is a mindennapok harcaiban. Oldalról, attól, akit segítőtársul rendelt melléd Isten. Feleségem valóban másik felemként volt segítségemre mindenben.

Búcsúzunk tehát, de egy szál továbbra is egyházmegyénkhez fogja kötni távozó esperesünket. Zsinati tagságát - kérésünkre, és a zsinati elnök kérésére

- továbbra is megtartja, tehát bennünket képvisel e törvényhozó testületben.

Szomorúságunk mellett örömünk az új egyházmegyei elnökség indulása. December 16-án együtt kérjük majd az áldást Ribár János esperes, Benkő Pál felügyelő, illetve a többi tisztségviselő szolgálatára. Mindnyájan érezzük, tudjuk, hogy nehéz feladat vár rájuk az átalakulóban lévő egyházmegye vezetésében. Az Egyház Ura adjon ehhez erőt nekik is „felülről és oldalról”.

Pintér esperes úr távozásával egyúttal megürül az orosházi gyülekezet egyik lelkészi állása is. Pillanatnyilag nincs megoldás ennek betöltésére, ezért Dr. Harmati Béla püspök Láng Pál segédlelkészt küldte ki gyülekezetünkbe 1995. december 1-től határozatlan időre.

Szeretettel fogadjuk segédlelkész urat és kedves feleségét. Kívánjuk, hogy áldott lehessen a szolgálatban köztünk töltött idejük.

Szomorúság és öröm van a szívünkben. Egyszerre mondjuk:

ISTEN VELED! - ISTEN HOZOTT!
ISTEN ÁLDJA a távozót, maradót, érkezőt!

Győri Gábor
lelkész

Tisztelt Esperes Úr!

Pintér János Testvérem!

Talán különösnak találod, hogy most a hivatalos ünnepség előtt itt lapunkban - az OROSHÁZI HARANGSZÓ-ban intézem Hozzád soraimat. Nem a régi mondás vezérel, mely szerint a szó elszáll, az írás megmarad. Csupán az a tudat, hogy ott és akkor, amikor a szavak kiváló mesterei köszönetet mondanak Neked a közöttünk végzett szolgálatodért - elhalkulna az én szavam.

Gondolataimat, melyek a nálunk töltött idő alatt bennem összegyűltek, mégis szeretném megosztani Veled.

Még jól emlékszem beiktatásod alatt mondott prédikációdra, amikor kiváló elődeid hervadhatatlan érdemeit idézted, mellyel egyházközségünk felvirágoztatásán fáradoztak. Méltatlan utódnak gondolván Magadat - talál féltél a Rád váró felelősségtől. Pedig akkor még nem tudtad, hogy a történelmi mozgások milyen nagy feladatok elé állítanak, melyek fokozottan veszik igénybe erődöt. Hogy közben követél-e el hibát? Bizonyára, 'hisz mindannyian hibázunk - emberek vagyunk.

Mégis ezek eltörpülnek az eléd tornyosuló feladatok sikeres megoldása mellett.

Te - akit a számodra oly kedves dunántúli tájakról a szolgálat idevezérelt az országnak ebbe a lélekszívár sarkába -

kezdetben bizonyára magányosnak érezted Magad. Hiszem, hogy közben rájöttél; ezekben a zárkózott szívekben azért a segíteni akarás szándéka is föllelhető és ez erőt adott munkádban.

Ittléted alatt rácsáfoltál arra a régi mondásra, miszerint „Az öreg fa idegen földben nem ereszt gyökeret.” Nem-hogy gyökeret eresztettél nálunk, hanem lelkész társaidal és kiváló pedagógusainkkal új élet sarjadását segítetted elő óvodánk és iskolánk beindításával. A jó munka érzésével végezheted számadásod.

Most, amikor nyugdíjba vonulásod alkalmából további életeredre Isten áldását kérem, elmondhatjuk; a nemes harcot megharcoltad, futásod elvégezted, a hitet pedig Veled, velünk együtt azok a gyermekek is megtartják, akiket az iskolából bocsátotok útjukra.

Megköszönve a közöttünk végzett szolgálatodat - visszatérve a számodra oly kedves Dunántúlra - arra kérek, tartsál meg bennünket jó emlékezetedben.

Tisztelettel:

Toth Kálmán
ny. nyomdász
presbiter

A megénekelt Luther

Ez év október 29-én és november 19-én gyülekezetünk ifjúsága Győri Gábor lelkész vezetésével zenés darabot adott elő SEMPER REFORMARI - Reformációi hangképek címmel. Ezek a „történelmi” tények, de ami mögöttük van, az szubjektív dolog. Például az, hogy a főszereplőnek mekkora öröm, hogy ő énekelhette Luther Márton szerepét, holott egy éve még az egyház környékén sem lehetett őt látni. Hogyan is élted át az egész eseményt, kedves Márton barát? - kérdezte a szerkesztő Nagy Ervint, aki ezt válaszolta:

Mindenek előtt teljesen a magaménak éreztem a darab mondanivalóját. Istennek hála, tavasz óta sokat személyesen is átélhettem abból, amit Lutherként előadtam. Rádöbentem, hogy az első négy jelenetben a megszentelődés iskolája rejlik. Korábbi éveim során gyakran, de néha még most is érzem azt a kétségbeesést, amit a szerepben elhangzó mondatok jellemeznek: „egész életem egy reménytelen futás ... nem tudok megnyugodni... nem találok békét...” Aztán én is kaptam valamit, ami ugyanolyan meghatározó volt az életemben, mint Luther számára a toronyélmény. Tavasszal, elsősorban Ribár János igehirdetése nyomán meghatározóvá vált számomra Jézus Krisztus feltámadásának ténye, és eljutottam oda, hogy Jézus Megváltómnak és Uramnak akarom elfogadni. S bár az előadásokon nem tudtam valószínűsítően eljátszani, hogy „Márton könnye csordul”, - esetleg ha profi színész lennék - tavasz óta többször mélyen, könnyekig megrendített a felismerés, hogy milyen hatalmas ajándékot kaptam az Úrtól: új életet és üdvösséget. Azóta pedig megélem azt, amit Luther a harmadik jelenetben énekel: a hívő ember élete naponkénti megtérés kell hogy legyen. S a következő lecke: vállalom-e hitemet a többség ellenében, gúny, sőt erőszak ellenében is, ahogyan Luther tette? A lecke fel van adva számomra, számunkra és örömmel tapasztalom, hogy közöttünk is egyre többen szeretnénk ezt az iskolát kijárni.

Számomra nagyon fontos ez a közösség, amelyben a darabot előadtuk. Az izgalom ellenére, vagy azzal együtt - előadások előtt a szívem majd' kiugrott a helyéről - nagy öröm volt együtt énekelni. S tudom, hogy minket nem csak a zene szeretete köt össze, hanem Megváltónk személye is!

Annak külön örülök, hogy Luther Márton házasságáról és családjáról is felvillantathattunk egy képet. Ezen a téren van talán a legnagyobb nyomorúság a világban. Nem lehetünk eléggé hálásak Luthernek, amiért ilyen példát élt elénk. S nem tudom, Győri Gábor tisztában van-e azzal, hogy mekkora jót tesz velünk, amikor az igazi keresztyén házasságról beszél nekünk /például az ifjúsági héten Csákváron is/, amikor hangsúlyozza ennek fontosságát olyan nyira, hogy az előadásba is betette, mi több, az egészet a

maga életével hitelessé is teszi számunkra. Mi, az ifjúság tagjai vélhetően előbb-utóbb szintén családos emberek leszünk, s hiszem, hogy ennek a magvetésnek meglesz az eredménye a mi életünkben is.

Nagyon szeretem ezt a csapatot, a kicsiktől egészen a már szülőkig, a hangszeresektől egészen azokig, akiket alig lehetett a darabban észrevenni, annyira a háttérben voltak, de akik ugyanolyan fontosak, mert nélkülük nem lett volna teljes az egész vállalkozás.

Végül szeretném Győri Gábortól kezdve, aki a darabot megírta és megzenésítette, egészen Zalán Beátaig, személy szerint mindenkinek, akik részesei voltatok az előadásnak, megköszönni, hogy együtt énekelhettünk, szerepelhettünk, hogy együtt lehettünk, hogy együtt lehettünk.

DIAFÓNIA

„... ettek, ittak, nősültek, férjhez mentek, egészen addig a napig, amíg Nőé be nem ment a bárkába.”

Szarajevói iszonyatos felvételek. Aki nem látta, annak nem lefesthető, annak továbbra is csak szlogen, a név értéke annyi, mint bármelyik idegrongyoló reklámszövegnek.

Pár kép az amerikai cinizmusról: valahol büszke magyar katonákkal eljátsszadják a háborút. A magyarok győztek! A másik csatornán tömény erotika, a vörös és fekete émelítő sűrűsége.

Valahonnan a gyermeki messzeségből pedig előjön egy ember. Lassan, egyenes tartással, szomorú szemekkel. Kalapácsot vesz elő és hosszú léceket kezd összeszegelni. Távolabb tőle széles mosollyal félhangosan ejtik el életük legjobb vicceit. Lesajnáló tekintetüket hanyagul úsztatják végig a munkájába temetkező fölött. Bentől férfias röhgés robban ki, ami följebb dobja az alaphangulatot. Belekötnek, de ő nem néz fel, görcsösen megszorítja a kalapácsnyelet és üti a szöveget.

Szólt mindenkinek, akinek kellett, már nem kell szólnia. - Már nem kell szólnia?

Mivel unalmas a figura, odébbállnak tobzódni, lerészegedni.

Tudja mindenki, mi készül. Mindenki.

A bárka is elkészült.

A levegő nehezedett, egyre nyomasztóbb lett minden. Mintha két könnycsepp hullott volna az égből... aztán egyre több ... és még több.

A táncoló lábak alatt szétfröccsen a víz és csak mikor visszahúzza a bokát, akkor válik a kacagás réműletté. Gyorsan zárnak ajtót és ablakot.

- Mi bent vagyunk, azok meg odakint. - elhessegetik a tolatkodó gondolatot:

- Aztán mi következünk...

Vajon közülük volt-e valaki, aki imára emelte a kezét?

Tóth Ildikó

Látogatás a toronyban a tűzörnél és Mihók bácsinál

Anno: 1946.

Két évszázados nyomorúság reccsen lépéseink nyomán, ahogy felkapaszkodunk az evangélikus templom tornyának lépcsőjén. Egy-két riadt pók szalad lépteink zajától ijedten, ez itt mindössze az élet jele. Kilencvenöt lépcsőt mászunk meg, néhányszor beleütjük fejünket az alacsony kiszögelésekbe, amelyek a félhomályban alattomosan meghúzódnak. Végre elérjük a haranglábat. Alatta csendesen ketyeg a pontosságáról és rozsdás óralapjáról híres toronyóra.

Az első élőlény, akivel találkozunk, a tűzország állandó megfigyelője, naponta hat órát tölt itt, ügyelve a „vöröskakas” esetleges garázdálkodásaira. Most is, míg beszélek vele, szeme a távolba tekint és kezében a távcsővel fordul felém.

Nem unalmas idefönn a toronyban a hat óra szolgálat?

- Egyáltalán nem mondható unalmasnak - feleli-. A környező házak udvarai elég változatossággal szolgálnak. Elszórakozunk. Az udvarokat úgy ismerjük már, mint a sajátunkat.

Lenézünk a magasból a déli napsütésben pihegő városra. Néma csend uralkodik körülöttünk. Kocsik és autók zörgése szünypörgésként hallatszik idáig. A csendbe lépcsőnyikorgás keveredik, Mihók bácsi jön, a harangozó. Kezét törött ellenzőjű sapkájához emeli és csendesen köszön: Jó napot!

Felkaptat a másik harangozó is, Madarász István és kurta pipájából vígan eregeti a füstöt, miközben dohányzacskóját a rozsdabarna korláthoz veregeti.

Háborúba ment a nagyharang

- Hová lett a híres orosházi nagyharang? - érdeklődünk a két harangozótól.

- Elvitte a háború a szép öregharangunkat - sír szavukban a fájdalom, érezni, mennyire szívükhöz nőtt és bizonyára megsiratták, amikor letaszították a mélységbe, - de most talán visszakapjuk, hisz béke lesz. Már rátaláltunk Csepelen * a jó öreg harangunkra. Még nem tudtuk visszaszerezni. Úgy halljuk, mások vetettek szemet rá. Talán kivételesen, mint ritka harangot, mégis visszakapjuk.

- Miért nem kürtölnek most is fertály óránként?

Eltűnt a két kürt és csökkent a létszám is. Az egyik kürt nemrég megkerült és most a múzeumban van. Beszélgetésünket egy pillanatra megállítja az öreg óra ütése, amely szép akkurátusan üti a négy kicsit és a tizenkét nagyot, jelöl annak, hogy dél van. Előbb még mind a két harangozó mellett állt, most már

csak az egyik harangozó támaszkodik a falnak, a másik a déli harangszót húzza. Megnépesedik alattunk a város, siető embereket paráncsol haza a párolgó étel.

Villanyégő kell a toronyba

- Mikor mennyit harangoznak napjainkban? - fagatózom tovább.

- Az esthajnali és hajnali harangozás elmarad, - magyarázza Mihók bácsi -, mert a nagyharang háborúba ment. Tűz esetén se verjük már félre a harangokat, mert az emberek csak esztelenül futottak a tűz helyszínére és legtöbbször a tűzoltókat hátráltatták a kíváncsiskodók. Az 1942. évi árvíznél viszont félrehúztuk a harangot. Akkor kellett az ember nagyon a gátra.

- Miben szenvednek itt a magasban hiányt?

Így nem tudjuk elmondani - válaszolják -, mert ami hiány, az odalenn a földön is az. A fizetésünk nem tart lépést velünk, pedig sokszor rohanunk ám fel a toronyba, ha a templomba hívjuk a népet, vagy éppen az utolsó útjára kongatunk valakinek.

A tűzorségi megfigyelő is közbeszól: nincs a toronyban villanyégő és bizony sokszor kell kitapogatni a lépcsőt, ha nem akarjuk, hogy másnap nekünk húzza valaki az „utolsó utat”. Mindössze öt-hat égről volna szó, de a mi fizetésünk nem futja az ilyen „fényűzési cikkekre”, pedig vettünk volna már. A vezető érintetlenül kígyózik a kopott falon, amelyen a látogatók kézjegyei tarkállanak. Csak égő kell, semmi más, a fizetés a forint erősödése után rendeződik talán. Vigyáznak itt ránk - a tűzör a vagyunkánkra, a harangozók az imánkra és megadják a kíséretet nekünk ki a sírig.

Ügyeljünk mi is kicsit rájuk, tegyük égőket az elárvult lámpákba. Érezzék összetartozásunkat viharban, napsütésben, éjjel és nappal, fenn a toronyban.

/k.j./

* Pontosabban:

A nagyharangra a nagytétényi Hungária Vegyi- és Kohóművek telepén találtak rá. 1945. novemberében Fürst Ervin ig. lelkész felkereste az említett telepet és ott sértetlen állapotban megtalálta az orosházi ev. nagyharangot.

A harang 1947. nyarán kerülhetett vissza helyére.

/Az orosházi ev. egyház jegyzőkönyveiből./

Szívből gratulálunk Góg Anikónak

Első pillantásra csodálkozhat a kedves olvasó, hiszen Góg Anikót már majdnem mindenki köszöntötte abból az alkalomból, hogy triatlon junior világbajnok. Az orosházi médiabirodalom, vagyis a rádiók, a helyi Napló köszöntötte, sőt a Polgármesteri Hivatalban is megszorították Anikó kezét, és dícséretes módon anyagi támogatásban is részesült az említett Hivatal részéről a kitűnő junior sportoló. Gratulációnk nagyszerű győzelme alkalmából szívből jövő. De van egy érdekessége is ennek az ügynek, számunkra kedves érdekessége, amit nem hallgathatunk el. Ugyanis egyetlen apróságot sikerült figyelmen kívül hagynia minden tájékoztató szervnek. Nyilván úgy hagyták figyelmen kívül, hogy érdektelen mellékkörülmény. Végül is nem csodálkozom felette. Hogy mi az az egyetlen „apróság”, amit sehol senki nem akart kimondani??? Az tűnjön ki abból az írásból, amit e bevezető után közlünk Anikó osztályfőnökének tollából.

„A szenzáció hullámai már elcsendesedtek a városban, ám ez semmit nem von le a csaknem hihetetlen teljesítmény értékéből. Itt él köztünk egy valódi világbajnok, aki elkápráztatta eredményével az óceánon túli sportrajongókat is, s akiről ránézésre mégsem gondolná senki, hogy 16 éves léteére ennyi élmény van mögötte: Stockholm, Mexico és egy csomó aranyérem.

Anikó osztályfőnökének, osztálytársának lenni hálás dolog, de ez nem a világsikernek köszönhető elsősorban. Másfél év óta hozzánk tartozik, mozgékony, vidám egyéniségével, önirónikus humorával, csendes ragaszkodásával. Hogy a sport központi helyet foglal ez az életében, arról már az első osztálykiránduláson meggyőződhattünk: míg a többiek az igazak álmát aludták, ő hajnalban már a gáton futott, a szabad strand hideg vizében úszott (szeptember végén!) - csak éppen a kerékpárt nem hozta magával. Kerékpár edzése azonban naponta megvan, hiszen

gyopárosi lakásuktól az iskoláig csak egyszer oda-vissza 10 km. Ilyen eset azonban ritkán van, mert az elmúlt évben szabadon választott nyelvi órára is járt, részt vett mindenben, amit az osztály vagy az egyházi tagozat szervezett. Ezek miatt gyakran délutánonként vissza kellett kerékpározni. Velünk volt a szociális otthonokban, a karácsonyi, húsvéti műsokroknak aktív szereplőjeként - sőt néha még arra is jutott ideje, hogy tanuljon.

Mozgalmas és szigorúan programozott életében nincs üresjárat, így elfoglaltságai mellett „csak” négyes tanuló. Nemrég bíztatták, javíthatna még az átlagán, hogy ebből is kiválót hozzon. Mosolyogva válaszolt: 4,2 - futásban biztosan menni fog.

Miért mondtuk el mindezt éppen ennek az új agnak a lapjain? Góg Anikó kétszeres triatlon világbajnok az orosházi Táncsis Mihály gimnázium egyházi tagozatának II. osztályos tanulója. Szerénységéhez méltóan viseli a hirtelen megnőtt népszerűséget azzal a hittel, hogy győzelméért - szorgalmán és kitartásán kívül - VALAKI másnak is köszönettel tartozik. Legjobban jellemzik őt saját szavai, a nagy verseny előtt írt, barátnőjének szóló levelében (az indiszkréción ez esetben megbocsátható): „Életem eddigi legnagyobb erőpróbája előtt állok. Tudom, Isten csak azt engedi a dobogó legfelső fokára állni, aki mindent megtett érte tisztességesen, hogy odajusson. Nemcsak a sportban, de emberileg is. És aki oda feláll, azt én tisztelni fogom...”

Bánkiné dr. Borbély Mária
II/d. osztályfőnöke

Anikó köszönjük! Azt is, amit elértél, azt is, amit megvallottál! Isten áldjon és segítsen tovább ezen az úton. Ilyenkor mi, csüggedt felnőttek visszakupunk valamit a jövő generáció iránti, rengeteg ok miatt megtépzott hitünkben.

Szerkesztő

Evangélikus Általános Iskola Alapítvány

Alapítva: 1991. szeptember 1.

Az alapítvány célja: — az 1992-93. tanévben indult evangélikus általános iskola /tagozat/ személyi és tárgyi előkészítésének segítése
— a folyamatos munka személyi és tárgyi feltételeinek biztosítása
— karitatív oktatási és kulturális tevékenység szervezése és működtetése
— iskolai célok megvalósításához való támogatás nyújtása

Az alapítvány székhelye: Evangélikus Lelkészi Hivatal Orosháza, Thék Endre u. 2. szám.

Az alapítvány nyitott, melyhez csatlakozhatnak bel- és külföldi természetes és jogi személyek.

Az alapítványi célokkal és feltételekkel történő egyetértés esetén az alapítvány részére pénzt utalhatnak át, illetve fizethetnek be, valamint más vagyoni értékű dolgot, jogot vagy tevékenységet

BEMUTATKOZIK A GYÜLEKEZET ÓVODÁJA

„Jöjj Jézusunk, hű barátunk Óvodánkba Téged várunk...”

1995. szeptembere óta 5 évi előkészület után lett óvodánk Evangélikus Hajnal Óvoda.

Isten szeretetének és kegyelmének érezzük, hogy ebben a megkeseredett, problémákkal teli világban lehetőségünk van arra, hogy a legkisebbekhez eljuttassuk az evangélium üzenetét.

Naponként gondolok mély hálával az orosházi gyülekezetre azért, hogy a továbbélés lehetőségét felismerve támogatja intézményünket. De ugyanígy hálás szívvel gondolok a szülőkre is, akik jóindulattal, nyitottsággal, együttműködéssel vesznek részt az egyházi óvoda munkájában. Nem tudom, mennyire érzik, hogy gyermekeik lelki nevelésének biztosításával olyan kincset adnak a kicsinyeknek, mely csak ebben a földi világban szerezhető meg, és az örökkévalóság felé mutat.

Óvodásaink számára Isten közelében élni természetes öröm, nyitott szívvel, ráhagyatkozó bizalommal tekintenek erre a világra, amelyet Teremtőnk szeretetből adott mindnyájunknak. Ebben különbözünk minden más óvodától, valódi ismereteket, teljes tudást közvetítünk gyermekeinknek, a látható és a láthatatlan világról egyaránt.

Óvodánk működését az egyházon kívül az önkormányzat, és a szülők közössége alapítványon keresztül anyagilag is segíti. A mindennapok gondjainak megoldását az Óvodai Bizottság vállalta fel, lelkészünk, Győri Gábor vezetésével. Így a gyülekezet tagjai közvetlenül vehetnek részt óvodánk mindennapjaiban.

Az egyházi esztendő kezdetén, az adventi várakozás csendjében reményekkel, bizalommal indulunk tovább, mert tudjuk, Urunk elhordoz minket, ügyünk az Ő kezében biztonságban van!

Úr Jézus Krisztus!

Köszönjük Neked, hogy megajándékoztál bennünket a lehetőséggel, nyomodban járhatunk.

Köszönjük, hogy szolgálatba állítasz minket.

Köszönjük, hogy hirdethetjük evangéliumod örömmüzenetét.

Amen

Révészné Tóth Erzébet
az Evangélikus Hajnal Óvoda vezetője

Őszi elmélkedés

Ezidén gyönyörű volt az ősz. Az októberi napfény melengető fényözönnel árasztotta el a földet. Lágy simogatása gyengéden, észrevétlenül festette át a tájat, arany és bíbor ragyogássá változtatva a nyár harsogó zöldjét. Szelíd búcsúzás sóhaja suhant át a lombok fölött és csillámló levelek hullottak alá a földre.

A temetőkertek virágpompája feledtetni látszott az őszt, lassan mégis a gyász és az emlékezés töltötte be a csend birodalmát. Halottak Napjára eljöttek az élők, hogy megemlékezzenek eltávozott szeretteikről. Így tették ezt eleink, így tesszük évről évre mi is.

A korán leszálló alkonyatban csak a gyertyák és mécsesek lángja világítja be a sírokat.

Felidézem a múlt sok-sok kedves, szép óráját, s közben megtelik a lelkem kínzó önváddal.

Ó Uram, Te tudod, hányszor vétettem megdölgő, szeretetlen szóval, türelmetlenséggel, mulasztással, figyelmetlenséggel azok ellen, akiket nekem adtál! Saját gondom-bajom foglalt el, amikor pedig megértő szóra, törődésre lett volna szükségük! Kicsinyes önzésem fogva tartott, keserűséget okozott öröm helyett, és ez már jóvátehetetlen, már késő! ... késő!

... aztán csendesen, biztatóan zeng fel bennem az üzenet: „Kegyelemből, hit által”. Nem késő, sohasem késő, csak fogadd el a kegyelmet, csak ragadd meg a feléd nyújtott kezét! Igen, hittel és alázattal fogadd el a kegyelmet, az örökkévalóság reménységét! Hidd, hogy a síri sötétségen túl fényben és örömben várnak ők és egykor majd boldog lesz a viszontlátás!

Addig azonban, amíg tart e földi lét, addig küldetésem és feladataim teljesítésén kell fáradoznom minden erőmmel és igyekezetemmel; s mert ez még mind kevés, naponta kell kérnem mennyei Atyám segítségét, hogy szavaim és cselekedeteim nyomán áldás fakadjon, hogy életem szolgálat legyen.

...Már búcsúzik az ősz, átléptük december küszöbét...

A kegyelmes Isten engedje, hogy a világ minden szomorúságát adventi várakozás, majd igazi karácsonyi öröm váltsa fel!

Fürst Enikő

Levelezőink írják:

Kedves levelet kaptunk még a nyáron egy „öreg, szerény 80 éves nyugdíjas” testvérünktől, aki többek között ezt írja: „Az evangélikus szeretetotthon megvalósításához képességemhez mérten ezzel a szerény összeggel szívből hozzájárulok. Én azt szeretném, ha ez ... sokaknak, betegeknek, elesetteknek, magányosoknak, öregeknek szeretetotthona lenne. Bárcsak a gyermekeket is szeretetre és tisztességre nevelhetnék. A mai eszeveszett világban az ember nemcsak az élő világot, hanem azzal együtt önmagát is elpusztítja. Kérem a Mindenhatót, hogy világosítsa meg az emberek elméit... D.I. egy szerény 80 éves nyugdíjas”

VÁLASZ sokak kérdésére a Szeretetotthon ügyében:

Sajnálatos technikai hiba miatt újra át kellett gondolnunk nagy célunkat, a szeretetotthon ügyét. Hála Istennek, hogy még időben sikerült felfedezni azt a nem jelentéktelen hibát, miszerint a Dózsa Gy. út végi épület statikai probléma miatt alkalmatlan az átépítésre. Ugyanis az épület alatt pince van, s ez okozza a nagy gondot. A pince boltíve annyira gyenge, hogy nem szabad rá semmiféle falat építeni. Másrészt a szobák belmagassága is túlzott, nem igazán célszerű egy ilyen (4,5 m) magasságú szobát álmennyezettel kisebbíteni. De ha csak ez lett volna az egyetlen probléma, akkor ezt még elfogadtuk volna, de sajnos a pince boltíve nem teherbíró. Tehát az egykori csendőrlaktanya, későbbi fiúkollégium stb. nem alkalmas arra, hogy szeretetotthonná alakuljon át.

Keressük a megoldást, s abban reménykedünk, hogy értelmes, kölcsönösen hasznos tárgyalásokban kezdhetünk a jelenlegi Önkormányzattal, s nem zárkóznak el gondunk megoldásának segítségétől. Mindenképpen keressünk valamilyen megoldást, ezt a régen égető, súlyos és fontos kérdést nem hagyjuk megoldatlanul. Kitartó imádkozás, gyülekezeti és közegyházi összefogás szükséges ahhoz, hogy eljőjjön az a nap, amikor hálát adhatunk majd Isten segítségéért, s úgy tekinthetünk vissza mostani nehézségeinkre, mint ami hitünket megpróbálta ugyan, de Isten segítségével vetett bizalmunkat nem ingatta meg.

Tehát ezt a szép tervet a nehézségek ellenére sem adtuk fel, hisszük, hogy rövid időn belül kedvező megoldást találunk.

Folytatás a 8. oldalom

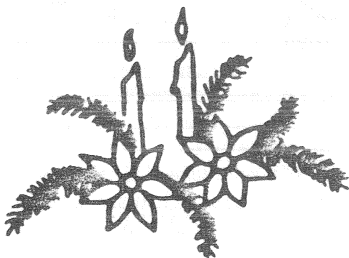
A 7. oldal folytatása

Kedves és tanulságos levelet kaptunk egy testvérünkötől, akinek a neve és a címe a szerkesztőségben. Néhány fontos részletet idézünk. Ezt írja:

„Tisztelt Szerkesztőség! Az Orosházi Harangszó újság II. évf. II. számában megjelent „Erre is figyelni kell!” című íráshoz fűznék néhány megjegyzést a teljesség igénye nélkül. Orosházán az evangélikusoknak szép templomuk van a hitélet gyakorlásához. A hitélet gyakorlásának középpontja minden gyülekezetben a templom. Az 50-es években is pontosan lehetett tudni, hogy mikor van istentisztelet a templomban. Sőt napközben is be lehetett térni csendes imára, tiszta gondolatokra, akár a fárasztó piacozás után, vidéki út során, télen és nyáron. Mára ezek a lehetőségek beszűkültek, mivel istentiszteletek után ritkán találni nyitva a templomok ajtait. Nagyobb városokban esetleg még vannak nyitott templomok. Nemcsak a hitét gyakorló embernek van szüksége a templom különleges surágására. Az arra járó ember néha készletet érez, hogy betérve megmártózzon a légkörben, akár egy percnyi időre is.

A keresztyén ember a hétköznapjait a társadalom sokszínű közegében éli. A mai társadalmi hangulatot figyelembe véve a keresztyén embert viseli meg a legjobban a mindennapok problémája, elsősorban, mert I é l e k b e n viseli meg. A hívő ember lelkileg kitikkadva érkezik a templomba, sivatagból az oázisban, ahol csend, ének orgonaszó, ige, imádság és ige hirdetés van, és ebben az atmoszférában talál a szomjas lélek felüdülést, feladataihoz iránymutatást ... A templom a legcsodálatosabb építmény a szélesre tárt ajtaival, s körülölel benne az Isten és üzen számunkra változás nélkül.”

Köszönjük a kedves levelet!

A ZÖLD MÁRVÁNYKŐ TITKA

A helytörténetírás köztudottan olyan alkotói terület, mely hosszadalmas anyaggyűjtést s levéltári kutatást igényel. Mivel jelen sorok frója az orosházi temetők történetének feldolgozásával próbálkozik, az Orosházi Evangélikus Egyház Levéltárában folytathat kutatásokat.

Levéltári irat, jegyzőkönyv nem regény, hogy bárki nekiüljön és elolvassa azokat. A kutatás csapdája viszont, hogy az ódonillatú fóliánsok lapozgatása közben nemcsak a választott témához tartozó passzusokon áll meg a kutató tekintete, így történik meg, hogy a „mellékes” feljegyzések egy idő után egyháztörténeti anyaggá sokasodnak. Az alábbiakban közreadott esemény csak egy a levéltárban rejtőzködő történetek közül.

Az utóbbi 101 év múlása olyan eseményt is feledésbe merített, mely a 250 éves évforduló ünnepét melegebbé, színesebbé tehetné volna. Az egyház egyik korabeli jegyzőkönyvének tanúsága szerint Orosháza község és az ág. hitv. ev. gyülekezet alapításának 150 éves emléknapiján, 1894. október 13-/14-én Zomba küldöttsége, élén Dr. Láng Frigyes tiszteletbeli főorvossal Zombáról hozott hantokat nyújtott át Harsányi Sándor lelkésznek. A régi zombai ev. templom- és temetőhelyről magukkal hozott hantokat: „a templomban, az oltár elé egy zöld márványkővel jelzett helyre, szelencébe zárva letétni rendelték.”

1894. folyamán még egy közgyűlési jegyzőkönyv rendelkezik a hantok méltó elhelyezéséről: „jelent elnök, hogy a Zombáról hozott hantok az oltár elé egy kő alá elhelyeztettek. Tudomásul vétetvén felkéri az egyháztanács az igazgató lelkészt /Harsányi Sándort/, hogy egy színes kőkoccha megrendelése felől intézkedjék.”

Veres József lelkész a 150 éves emléknapról szerkesztett könyvecskéjében, melyet 1895-ben az ev. egyház költségén ezer példányban /178 forintokért Veres Lajos gyorsajtóján nyomattak ki/, szintén megemlékezik e jeles eseményről: „... a kegyeletos emlék gyanánt számunkra hozott zöldelő hantokat... a templom oltára előtt egy kőlap alá helyezte el a gyülekezet.”

Kerestük a zöld márványkövet, nem leltük! Vajon melyik más kő alatt nyugszanak a zombai hantok?! Ha valamiképp megtudható volna, érdemes lenne az utókor számára megjelölni.

Verasztó Antal

ESEMÉNYEK, HÍREK

Szenteste (december 24.) délutánján 3 órai kezdettel megtartjuk ebben az esztendőben is a gyermekek karácsonyát. Szerény ajándékkal szeretnénk gyermekeinket meglepni, de a lehetőségeink az általános gazdasági helyzet miatt nagyon korlátozottak. Köszönettel vesszük, ha testvéreink adakozó szeretettel támogatják ezt a célunkat. Kérjük, hogy a felnőttek - keresztszülők, szülők, nagyszülők - támogassák a gyermekeket abban, hogy erre a szentestei alkalomra is eljussanak.

XXXXXX

Hagyományossá vált az **éjféle istentisztelet karácsony éjszakáján**. Idén is szeretettel várjuk a testvéreket és minden kedves érdeklődőt, akik velünk együtt akarják ünnepelni az evangélikus templomunkban Jézus Krisztus urunk születését. **1995. karácsony éjjel 11.30-kor** kezdődik ez a szép zenés alkalom, amelyre Győri Gábor lelkész készül a fiatalokkal, hogy most is széppé, emlékezetessé tegyék a karácsonyi ünneplést.

XXXXXX

Mi a helyzet az egyházi adóval?

Igazából ilyen nincs is. Lényegében törölni szeretnénk a rossz ízű „adó” szót az Egyház szóhasználatából. Törekvésünk okát nyilván nem kell magyaráznunk. Viszont az egyházközségnek mégis meg kell oldania bizonyos feladatokat, amelyek pénzbe, nem kevés pénzbe kerülnek, s amihez semmiféle külső támogatást nem kapunk. Ilyen feladat minden esztendőben a jelentős mennyiségű és és méretű épületeink karbantartása, különösen a templomé. Mindig kell javítani a tetőzetet, csatornákat, jó lenne erősíteni a fűtést, hogy kellemesebb légkör legyen egy-egy téli vasárnapi istentiszteleten is.

Tehát igaz, nem nevezzük adónak, de mégis szeretettel kérjük a testvérek anyagi támogatását, hogy a reánk háruló feladatainknak eleget tudjunk tenni.

Folytatás a 9. oldalon.

A gyülekezet anyagi életének három fő forrása van: 1. az istentiszteleti offer-torium, illetve perselypénz, 2. a nem adónak, hanem egyházfenntartói járuléknak nevezett bevételi forrás, valamint 3. az adományok.

Furcsa megfigyelésünk a következő: sokan talán nem is tudják, hogy a hitbéli döntésen túl az egyháztagság annak a függvénye, hogy valaki név szerint, címmel befizette-e az adott esztendőre az egyháza fenntartására szánt összeget! Szavazati joggal az rendelkezik, aki rendezte a járulékát. Igaz, hogy Isten ügye nem anyagi kérdés, de nyilvánvalóan missziói hatása van annak, ha rendben tudjuk tartani az épületeinket.

Nagy szeretettel kérjük tehát azokat, akik az idén nem rendezték volna még az egyházfenntartói járulékkukat, hogy szíveskedjenek pótolni az esztendő hátralévő részében. Hétfőtől péntekig naponta 8-12. között van erre lehetőség. Köszönjük!

XXXX

MEGHÍVÓ - szeretettel meghívjuk a gyülekezet minden tagját, s minden érdeklődőt arra az alkalomra, amikor Dr. Harmati Béla, a déli egyházkerület püspöke Orosházán az evangélikus templomban 1995. december 16-án délután 2 órai kezdettel beiktatja hivatalába az új esperest és az újraválasztott egyházmegeyei felügyelőt. Mint más forrásból már köztudott, a nyugat-békési egyházmegeye gyülekezeteinek presbitériumai 10:1 illetve 11:1 arányban megválasztották esperesnek Ribár János igazgató lelkészt, valamint vitéz Benkő Pál egyházköz ségi és megyei felügyelőt.

Az ünnepi istentiszteletet ünnepi közgyűlés követ, s utána estebédre látja vendégül az egyházmegeye a püspökét, a gyülekezeti elnökségeket, a meghívott vendégeket. Ha valakinek kedve van csatlakozni ehhez az asztalközösséghez, megteheti december 12-ig. Összege: 300 Ft.

Szeretettel biztatjuk a presbitereket, testvéreket, hogy akinek ideje van, töltse velünk ezt az alkalmat. Tekintettel a terem befogadóképességére, kb. 40-50 fő jelentkezhet a meghívott vendégek mellé.

XXXXXX

Minden szombaton este - kivéve az ökumenikus alkalmakat - 19 órai kezdettel felnőtt ifjúsági összejöveteleket tartunk. A korhatár viszonylagos, mintegy 16-17 éves kortól 25-30 éves korig bárkit szeretettel várunk ezekre az alkalmakra. Az egyik célja a vidám közös éneklés, a kölcsönös figyelmet erősítő beszélgetés, másrészt ezek az alkalmak tanulási lehetőséget is jelentenek. Keresztységünk egyik legfontosabb forrása hitünk tartalmának tanulása. Jézus nem véletlenül nevezte első követőit tanítványoknak.

XXXXXX

Nagyon komoly lelki haszna van annak, ha a napot Isten igéjével tudjuk kezdeni. Ehhez nyújt kitűnő segítséget a Hivatalunkban illetve minden gyülekezeti alkalommal kapható **Útmutató**. Ebben az összefüggésben ajánljuk nagy szeretettel a reggeli áhítatokat is. A reggeli áhítatok alapigéje mindig az Útmutatóból való. Reggeli áhítat van **minden kedd és minden péntek reggel 8 órai kezdettel**.

XXXXXX

Tartjuk minden hónap első keddjén a presbiteri és képviselői bibliaórákat. Céljuk a gyülekezeti kötődés erősítése, a feladatok tudatosítása, a közösségi szellem erősítése, a hit elmélyítése. Tartjuk továbbá a szeretetvendégségeket is, de nem tudjuk betartani a régen szokásban lévő harmadik vasárnapot, ezért kérjük, figyelje mindenki az istentiszteleti hirdetést.

XXXXX

A Haranagszó gyülekezeti újságunk csak periodikusan, évente 4-5 alkalommal tud megjelenni, de Egyházunknak van heti újságja is, az „Evangélikus Élet”, amire szintén szeretnénk felhívni a figyelmet és szeretnénk, ha minél többen olvasnák. Megrendelhető a Hivatalunkon keresztül is, a Szerkesztőség-től is, és minden gyülekezeti alkalom kapcsán is megvásárolható.

XXXXX

Evangélikus Egyházunknak Sajtóosztálya és Könyvesboltja is van, sajnos csak Budapesten. De így is módunkban áll értékes vallásos könyvek megrendelése, amelyek komoly karácsonyi ajándékok lehetnek.

2. sz. Általános Iskola

Isten iránti hálával, szeretettel tudatjuk, hogy az egyházi tagozatos 2. sz. iskolában az 1995/96-os tanévben 59 1. osztályos gyermekünk kezdte meg tanulmányait az egyházi osztályokban. A tagozaton össztanulói létszámunk 211 fő /9 osztály/. Az egész iskola tanulói létszáma: 457 fő, pedagógusainak száma: 42 fő. Az egyházi tagozaton 25 nevelő foglalkozik a gyermekekkel.

Folyamatos lelki továbbképzésben részesülnek az egyházi iskola nevelői. A nyár folyamán Sopronban 20 nevelő készülhetett fel a következő tanévre az Evangélikus Hittudományi Egyetem által szervezett pedagógus konferencián.

Tanév elején az orosházi evangélikus egyház szervezésében csendesnapon vehetett részt minden érintett nevelő.

Hétfőnként lelkészeink szolgálatával az iskola nevelői áhítattal kezdik a hetet.

Gyermekeink testi nevelését szolgálja az 1. osztálytól bevezetett ingyenes úszásoktatás, melynek költségeihez az evangélikus egyház jelentősen hozzájárul.

Az 1. osztályban a városi iskolák közül egyedül az egyházi tagozaton biztosítjuk az ingyenes idegen nyelv oktatást gyermekeinknek. Ez a nevelői szeretetszolgálatnak köszönhető, akik a tanítást ellenszolgálatás nélkül végzik.

Fontosnak tartjuk a szabadidő értelmes eltöltését, ezért a következő lehetőségek állnak tanulóink rendelkezésére:

- mozgásjavító táncoktatás
- zeneiskolai előképzés helyben az iskolában
- emelt szintű sporttevékenységek, versenyek
- ismerkedés a számítógéppel
- egyházi iskolai énekkar
- hangverseny és színházlátogatás
- rendszeres találkozások az ökumenikus ifjúsági csoporttal

A gyermekek hazaszeretetének erősítése érdekében szorgalmazzuk a honismereti kirándulásokat, különösen az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékpark látogatását, a Feszty-körkép megtekintését.

Megköszönjük azon szülők támogatását, akik iskolai könyvtárunk fejlesztéséhez hozzájárultak azzal, hogy lemondtak a tankönyvszegélyről. Szívesen fogadnánk gyermekeknek szóló, hitméllyítő, vagy más témájú könyvek adományozását is.

„Az Úr csodásan működik...”

- beszámoló az 1995-ös nyári kéthetes orosházi kántorképző tanfolyamról

Kilencvenöt júliusában tartottuk meg az ötödik nyári tanfolyamot Orosházán. Nagy volt az érdeklődés, 43 jelentkezőből a tanfolyamon 37 hallgató vett részt. Az öt tanfolyam közül ezen volt legnagyobb a részvételi arány. Orosházáról heten vettek részt a tanfolyamon. Volt egy kardoskúti hallgatónk is. A megye többi gyülekezete közül a mezőberényi, gerendási és a csabacsüdi egyházközösség vette igénybe ezt a lehetőséget és küldött kántorjelölteket a tanfolyamra. A többi hallgató az ország egyéb gyülekezeteiből és Erdélyből érkezett. A tanfolyamon tíz előadó oktatott. Közülük kettő egy-egy hétre meghívott lelkész volt, mivel fontosnak éreztük, hogy legyen külön lelkésze a tanfolyamnak, aki minden energiáját arra tudja fordítani.

A tanfolyamon előadók és hallgatók ideje reggeltől estig be volt osztva. A hangszeres oktatás mellett volt énektanulás, szolfézs, énekar, karvezetés és lelki nevelés az áhítatokon. A hivatalos énekeskönyvünk énekanyagát gyülekezetünk egyik tagja, Révész Rita ismertette meg a rábízott növendékekkel. Az énekkari munka is jelentős szerepet játszott a tanfolyam életében. Célja nem csupán az volt, hogy szolgáljunk a vasárnapi istentiszteleten, hanem emellett sok más fontos szerepet töltött be. Először is közösségi, összerató, egymásra figyelő munkát követel meg az énekkarosoktól. Majd önző, én-központú világunkban fontos a közösségi életre, egymásra figyelésre, a másik türelmével való elhordozására nevelés. Az énekar csak akkor képes a szolgálatra, ha minden egyes tagja önfegyelemmel, a karmester irányítására figyelve együttműködik a kórus többi tagjával. Lényeges az is, hogy lelki énekekkel, keresztyén szövegekkel foglalkozunk. A sok próba, a többszöri eléneklés, valamint a dallammal való könnyebb szöveg tanulás hatására ezek a lelki tartalmú szövegek és a hozzájuk tartozó dallam mélyen beleivódik az éneklőbe. Jelentős még az is, hogy a fáradságos, kitartó munka meghozza gyümölcsét, a kórus eljut arra a pontra, amikor örömmé válik számára egy-egy kórusmű eléneklése. A kántorképzőn való énekkari munkának célja az is, hogy a leendő kántorok minél több művel ismerkedjenek meg, és ismeretüket hasznosíthatják saját gyülekezetükben. Örömmünk, hogy gyülekezetünk fiataljai közül, akik nem a kántorképző résztvevői voltak, néhányan bekapcsolódtak a kántorképző énekkarának munkájába.

Az áhítatok szintén fontos elemei a tanfolyamnak. Nem mindegy, hogy egy kántor milyen szívvel és lelkülettel látja el szolgálatát. A kántori szolgálatban a zene és az ige szorosan összekapcsolódik, fontos, hogy a kántor érte az ígét, az ének és ige összefüggését. Az első héten Széll Bulcsú kispesti, a másodikon Győri János Sámuel pestszenterzsébeti lelkész hirdette Isten ígétét, valamint bizonyos alkalomok a helyi lelkészek is szolgáltak: Pintér

János esperes, Ribár János igazgató-lelkész és Győri Gábor lelkész, aki egyben a tanfolyam egyik hangszeres oktatója volt. Az esti alkalmakon Bírák könyvét vettük sorra és rengeteg tanulságot vontunk le jelenlegi életünkkel kapcsolatban belőle. Beszéltünk többek között arról, hogy ahogyan Izráel életében a második nemzedék, amely már nem vett részt a honfoglalásban, elkényelmesedett, megelégedett mindazzal, amit elődei kivívtak, nem bízott Istenben és nem hajtotta végre utasításait, ugyanúgy a mostani gyülekezeteink is megelégedettek mindazzal, amit ősök cselekedtek, semmi újat és többet nem tesznek hozzá, nem törekednek újabb célok felé, elkényelmesedett és el-laposodott a hitéletük. Az ilyen gyülekezetekben következők Isten népére a különböző lelki problémák, Isten nem szól, nincs élet, nincsenek szolgálók, adakozók, üres a templom, nincsenek úrvacsorával élők... stb. Voltak olyan áhítatok, amelyeken bizonyágtételek hangzottak el a már régebben és a tanfolyamon megtértek részéről egyaránt. Az alkalmak nyitottak voltak, a gyülekezet is részt vehetett azokon. Örömmel szolgált, hogy voltak olyan gyülekezeti tagok, akik szinte minden igei alkalmon együtt voltak velünk. Hisszük, hogy mindezek az alkalmak, és a kántorképző egésze nagy áldással fog szolgálni az orosházi gyülekezetnek. Hitemet arra alapozom egyrészt, hogy többen bekapcsolódtak a gyülekezetből a kántorképző életbe, másrészt Isten sokaknak indította a szívét adakozásra. Itt szeretném megköszönni a gyülekezet vezetőségének igazán pozitív hozzáállását a kántorképzőhöz, valamint az egyes gyülekezeti tagoknak adakozó szeretetét. Ez a beszámoló azért készült el, mert a tanfolyam jórészt a gyülekezet támogatásával jöhetett létre, így tartozunk ennyivel a gyülekezetnek.

Az orosházi gyülekezetet kívül támogatta a tanfolyamot a Mezőberényi I. kerületi, a Kardoskúti és Monori Evangélikus Gyülekezet is. Az ő adományait is köszönjük.

A tanfolyam végén ének- és bibliaversenyt rendeztünk. Az énekverseny célja az, hogy a leendő kántor ki tudjon állni a gyülekezet elé és szép énekléssel be tudja mutatni a megtanulandó éneket. A második kategóriában első helyezett Győri Gábor Dávid lett, aki megtanulta mind a 248 dallamot, és mivel hibátlanul elénekelte a kiválasztott énekeket, megkapta a maximális - 1250 - pontszámot. Második a csabacsüdi lelkész fia, Pathó Gyula lett 1085 ponttal, aki nagyon szép énekléssel örvendeztette meg a zsűritagjait. Harmadik helyezett pedig Csehi József 1021 ponttal, aki szintén gyülekezetünk tagja.

A bibliaversenyt Bírák könyvéből kellett felkészülniük. Az utolsó feladat Bir.16.28. értelmezése és átültetése volt mai élet-helyzetbe színdarabon keresztül. A verseny nyitott rendezvény volt, azt hiszem, az érdeklődők, akik eljöttek, nem bánták

meg, mert többségében a lényegét jól megragadó, ötletes, ugyanakkor humort sem nélkülöző darabokat tekinthettek meg. A bibliaversenynél is van a játékon, a Biblia megismerésén kívül célja. Meg kell tanulni az egyes csoportok tagjainak a csoporton belüli összefogást és együttműködést.

Szombaton, július 29-én közös úrvacsorai istentiszteleten vettünk részt. Az alkalom szintén mindenki számára nyitott volt. Szolgált a kántorképző énekkara is. Istentisztelet után hangszeres bemutatót tartottunk a gyülekezeti teremben. A résztvevők számot adtak arról, mire jutottak két hét alatt. A tanfolyamot ebéd zárta, melyen a vendégek és a tanfolyam résztvevői orosházi specialitást, a bográcsos marhapörköltet kóstolhatták meg.

Színessé tette az idei kántorképzőt az is, hogy Finta Gergely orgonaművész orgonaešteje éppen a tanfolyam idejére esett. Gyönyörű orgonadarabok szóltak meg J.S. Bach és J.L. Krebs művei közül az orosházi evangélikus templom igen értékes és szép hangú orgonáján. Érdemes eljönni és meghallgatni, mi mindenre képes ez a hangszer a maga 19 regiszterével és két kopulájával! A műsorban tekintélyes mennyiségben hangzottak el korálfeldolgozások, melyek kifejezték az evangélikus egyházzene sajátjait. Egy egész korálpártia is elhangzott. A Jézus, világ Megváltója kezdetű korálát Bach tizenkét rövidebb részben dolgozta fel az ének eredeti versszakainak megfelelően. Vasárnap délután a kántorképző résztvevői Finta Gergely előadása nyomán betekintést nyertek abba, hogy hogyan fejezi ki Bach zenén keresztül az előbb említett korál egyes versszakainak üzenetét, tartalmát. Az orgonaešten szintén szolgált a kántorképző énekkara. Igét Győri János Sámuel hirdetett, Jel. 15. alapján: „Mindenképpen zenés áhítat egy főpróbában, előkészület a nagy koncertre az Úveg-tenger partján.”

Isten valóban csodálatosan működött közöttünk: volt elég jelentkező, érdeklődő, a nehéz anyagi helyzet ellenére mégis akadálymentesen működhetett a tanfolyam, volt elég kétkézi segítőnk, a tanfolyam bizonyos alkalmiba bekapcsolódott a gyülekezet és az ifjúság néhány tagja. Sok áldásban lehetett részünk az igehirdetéseken keresztül.

Igaz ugyan, hogy a gyülekezet szeretothon építésébe kezdett és ez az egyházközösségnek nagy anyagi megterhelést jelent, de úgy gondolom, a múlt ápolása mellett nagyon fontos a gyülekezet jövőjének építése. A kántorképzőn lehetőség nyílik arra, hogy Isten ígéje fiatalokat szolgáltson meg, akik ezáltal bekapcsolódnak egyházunk életébe.

Aki elkezdte bennetek a jó dolgot, el is végzi azt a Krisztus Jézus napjára. Úgy van, úgy legyen. Ámen.

Széll Éva
kántor

AJÁNLOTT KÖNYVEK

1. G. Teusen - C. Netoliczky: *Ádvent és karácsony* (Hangulatteremtő díszítések az év legszebb időszakához.)
A könyv a legszebb karácsonyi és ádventi díszítéseket mutatja be, egyúttal figyelembe veszi az olvasók ízlésvilága, életformája és lakberendezése közötti különbségeket. A rengeteg barkácsolási és dekorációs ötlet a karácsonyi ablakképektől vagy a fantázia-dús ádventi naptáraktól az ajándékok mutató becsomagolásáig, valamint az ajándékok asztalának díszítéséig terjed.

Tóth M. Kiadó, 176 oldal, 1498 Ft.

2. Nerling - Hille: *Legszebb karácsonyi könyvem* (Mesék, énekek, népszokások, barkács- és ajándékötletek.)
A kötetben a világirodalom gyönyörű meséi sorakoznak kicsiknek és nagyoknak. Ugyanakkor a könyv sokféle, kézügyeséget fejlesztő ötletet ad ajándéktárgyak, karácsonyfadíszek készítésére. Megtalálhatók ebben a szemet gyönyörködtető könyvben a legszebb karácsonyi énekek, ezek kottája, valamint más országok népszokásai.

Unikornis Kiadó, 127 oldal, 780 Ft.,

3. R. Campbell: *Életre szóló ajándék* (Hogyan szeressük gyermekünket?)
A pszichiáter szerző átfogó képet ad a gyermeknevelés alapkérdéseiről. Rávilágít arra, hogy a gyermekünkkel való jó kapcsolat alapja a feltétel nélküli szeretet és elfogadás. Gyakorlati tanácsokat ad, miként érezhető ez a gyermekkel, aki ennek az érzésnek a birtokában képes igazán érett emberré fejlődni. A könyvet mély humánus és keresztyén életszemlélet hatja át.

Harmat Kiadó, 136 oldal, 255 Ft.

4. Somi Éva: *Versek és olvasatok*
A szerző kötetbe gyűjtötte az Orosházi Napló-ban megjelent sorozatát, amit az előző években bocsátott az olvasók elé.

A magyar és világirodalom legszebb verseiből válogatott és mindegyikhez hozzáfűzte lírai reflexióit. A hazai költészetet többek között Ady Endre, Arany János, Kosztolányi Dezső, Márai Sándor, Petőfi Sándor, Pilinszky János, Szilágyi Domokos, Tóth Arpád, Weöres Sándor és Zrínyi Miklós, míg a külföldieket Apollinaire, Burns, Goethe, Heine, Lermontov és Puskin képviseli.

Darvas József Társaság, 65 oldal, 99 Ft.

K.O.

FIGYELEM!

Óvni szeretnénk a kedves olvasót korunk egyik legújabb szellemi értelemben vett rövidzárlatos kreációjától: akár hiszik, akár nem, s akárki mondja akárhányszor, *nincs olyasmi, hogy baloldali értékek, mint ahogy nincs olyasmi sem, hogy jobboldali értékek* - értékek vannak csupán, s azok nem lehetnek sem baloldaliak, sem jobboldaliak. Tökéletes *tájékozatlanságról tesz tanubizonyosságot a filozófiai etika összefüggésében az a tollnok*, szónok vagy bármilyen előadó bárhol, aki az értékeket valamilyen politikai oldalhoz köti.

Mondani mindent lehet, sajnos a papír, a mikrofon, a magnó- és videoszalag mindent elbír, de az értékek nem köthetők le egyetlen oldalon sem. A szociális érzékenység nem baloldali érték, az Ótestamentum szociális érzékenysége messze meghaladta korunkét, s bármelyik nagyokat ígérő pártét. Az Ótestamentumban a társadalom Istentől parancsba kapott kötelessége volt az özvegyek, árvák, idegenek életének megfelelő biztosítása. Az őskeresztyénség gyülekezeteiben a rabszolgatartók és a rabszolgák egy asztalhoz ültek le és kötelesek voltak egymást támogatni. Azaz messze nem vették figyelembe az osztálykülönbséget.

Sem baloldali, sem jobboldali értékek nem léteznek. Egyszerűen értékek vannak, vagy pedig nem is léteznek. A többi csak beszéd. A Tízparancsolat nem jobboldali, nem baloldali - a Tízparancsolat TÍZPARANC SOLAT! Csak ennyit kellene betartani az összes oldalon.

(Szerkesztő)

Gyülekezeti hírek

Házasságkötés

Seres Zoltán és Bárdos Anikó 1995. június 24-én. Borbély János és Nagy Mónika 1995. június 24-én. Szemenyei Sándor és Lea Leinonen 1995. július 8-án. Liska János és Rajki Mónika 1995. július 15-én. Madarász Géza és Jantos Szilvia 1995. július 15-én. Bacsur Imre és Nagy Ildikó 1995. augusztus 12-én. Pörneki János és Bodó Tímea 1995. augusztus 26-án. Lesztkó Tamás és Pataki Ágnes 1995. szeptember 9-én. Somogyi Zsolt és Baláti Rita 1995. szeptember 23-án. Bacsa József és Horváth Éva 1995. szeptember 30-án. Mari László és Gombkötő Éva 1995. október 7-én. Oláh Imre és Kolozsi Mónika 1995. október 14-én. Varga László és Draveczi Ildikó 1995. október 21-én.

Isten vezesse és irányítsa őket életútjukon és segítségén megtartani fogadalmukat!

Keresztelések

Tusják Mihály és Molnár Katalin fia: Roland 1995. május 14-én, Zsedényi Zoltán és Lesztkó Judit leánya: Fanni Erzsébet 1995. május 21-én, Csik László és Tóth Katalin fia: Attila 1995. május 27-én, Baranyi László és Rideg Edit leánya: Fanni 1995. május 28-án, Éliás Zoltán és Fazekas Ibolya fia: Tibor 1995. június 4-én, Éliás István és Pilinyi Katalin fia: Zsolt 1995. június 4-én, Éliás Dávid és Berta Ágnes fia: Dávid 1995. június 4-én, Krivik Lajos és Horváth Marianna leánya: Judit 1995. június 4-én, Sztojanov István és Szabó Klára leánya: Imola Zelma 1995. június 4-én, Szabó Előd és Balog Edina fia: Sebestyén Álmos 1995. június 24-én, Gurszki János és Páger Erika fia: Dorián János 1995. június 24-én, Szabó Zoltán és Kurucz Éva leánya: Hella 1995. július 2-án, Sonkolyos Imre és Szalók Edit fia: Dániel 1995. július 9-én, Plaveczi Zoltán és Klembucz Krisztina fia: Adám 1995. július 16-án, Magyar Pál és Csizmadia Mónika leánya: Anita 1995. július 23-án, Kerekes József és Gombkötő Edit leánya: Tímea 1995. július 23-án, Baksa István és Bán Ildikó gyermekei: Dalma és Balázs 1995. szeptember 3-án, Csete Zoltán és Gazda Teréz leánya: Vivien 1995. augusztus 20-án, Szabó Ferenc és Lipták-Galó Andrea leánya: Anikó 1995. augusztus 20, Molnár Lajos és Tompa Márta fia: Richárd 1995. augusztus 26-án, Botos Attila és Szent Ildikó leánya: Dóra 1995. augusztus 27-én, Móga Lajos és Csik Katalin fia: Tibor 1995. szeptember 3-án, Németh László és Horváth Hajnalka leánya: Bettina 1995. június 24-én, Szabó Sándor és Misur Gyöngyi fia: Zoltán László 1995. szeptember 17-én, Bot Ferenc István és Csizmadia Zita Éva leánya: Réka Virág 1995. szeptember 17-én, Tódor Tibor és Nagy Éva fia: Tibor Sándor 1995. szeptember 17-én, Páger Ferenc és Szemenyei Etelka gyermekei: Richárd Milán és Flórián Márk 1995. szeptember 24-én, Halustyik Ferenc és Éliás Margit fia: Ferenc 1995. szeptember 24-én, Szöllősi Béla és Dancsik Ilona leánya: Márta 1995. október 1-én, Molnár Sándor és Szemenyei Szilvia fia: Márk Máté 1995. október 1-én, Király Zoltán

és Bányai Anikó leánya: Anikó Mónika 1995. október 1-én, Pap István Pál és Hevesi Klára fia: István 1995. október 1-én, Dravec Tibor és Kakukk Julianna leánya: Ildikó 1995. október 15-én, Sáfrány György és Bokk Éva fia: Szabolcs 1995. október 15-én, Molnár Zoltán és Kis Veronika fia: Róbert 1995. november 5-én, Bajor István és Kollár Angéla gyermekei: István Viktor és Cintia Adrienn 1995. november 12-én.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

Temetések

1995 május 12 -

özv. Dér Józsefné /Horváth Jolán 86/, Rideg Istvánné /Sárközi Mária 94/, Sajtos Pálné /Sovány Anna 59/, Benedek Erzsébet /84/, Süle Lajosné /Juhász Rozália 92/, Kiss Jolán Zsuzsanna /74/, Szigeti Mihály /92/, Szabó Józsefné /Szel Erzsébet 86/, Drahotka Istvánné /Horváth Ilona 73/, Stemmer Rozália /85/, Bencsik Jenő /65/, özv. Hegedűs Istvánné /Gombkötő Erzsébet 80/, Bolla Lajos /57/, Göndör Sándorné /Kunos Margit 47/, Kristóf Lajos /90/, Tóth Ferenc /67/, Dénes Mihályné /Piltz Julianna 88/, Rác István /80/, Szabó István /77/, özv. Ágoston Antalné /Berta Margit 86/, özv. Verasztó Istvánné /Ravasz Zsuzsanna 90/, Süle Istvánné /Csiszár Etelka 89/, Ravasz István /70/, Koszorus Oszkár /81/, Takács Ferencné /Madarász Etelka 85/, özv. Mislai Antalné /Horváth Zsuzsanna 75/, Horváth Jánosné /Farkas Mária 63/, Radics Ernőné /Babics Erzsébet 53/, Gajdác Mihályné /Varga Margit 84/, Fekete József /75/, özv. Madarász Sándorné /Kiss Jolán 83/, Szemenyei Bálintné /Barna Katalin 52/, Kabódi Bálint /88/, Plenter Imre /88/, Fekete Bálintné /Sin Etelka 71/, Fejes Mártonné /Szita Katalin 59/, Tóth B. Istvánné /Vörös Ilona 78/, özv. Kunos Józsefné /Séllei Julianna 86/, Lászik András /64/, Kabódi András György /50/, Ádász Ilona /89/, Berta Sándorné /Szabados Tóth Irén 72/, Székács Józsefné /Szemenyei Róza 90/, Bolla Sándor /88/, Jároli Kálmán /90/, Süle György /64/, Horváth Mihály /54/, Szabó Bálint /87/, Bondár István /80/, Horváth Józsefné /Mihálka Julianna 99/, Kozó Mihályné /Kiss Rozália 77/, özv. Kunos Mihályné /Fehér Etel Zsuzsanna 97/, Gróf Sándor /77/, Vigh Pál /70/, id. Sente Lajos /72/, özv. Baranyai Antalné /Iglitz Rozália 81/, Jankó Sándorné /Hajdu Ibolya 60/, Orsi Zoltánné /Lászik Judit 62/, Bartus József /65/, özv. Kurucz Andrásné /Bors Etelka 84/, özv. Molnár Károlyné /Varga Eszter 82/, özv. Szemenyei Józsefné /Plenter Rozália 81/, Antal Jánosné /Dér Ella 61/, Abordán Györgyné /Kocsis Etel 71/, Dr.Kocsondi Németh Lajos /83/, Hári Sándor /74/, Benkő Lajos /74/, Tóth Mihály /82/, Jankó Lajos /83/, Zs.Szabó Istvánné /Gyarmati Erzsébet 71/, Madai János /73/, Kovács Ferenc /65/, Szabó Antalné /Bíró Zsuzsanna 84/, Rideg Béla /67/, özv. Vári Szabó Bálintné /Gombkötő Etelka 97/, Németh Ferenc /67/, özv. Domoki Antalné /Fazekas Rozália 87/, Szemenyei János /91/, Bencsik Mihály /90/, Balogh József /61/, özv. Fekete Ferencné /Tóth Zsuzsanna 93/, Tóth Benedek István /74/, özv. Madarász Mihályné /Sinkó Julianna 81/, Liska Pál /83/, Fehér Ferenc /80/, Molnár Pálné /Boros

Ibolya 65/, Ádám Istvánné /Deák Julianna 87/, Szemenyei Józsefné /Sárközi Irén 54/, Kondacs Istvánné Horváth Julianna 80/, özv. Bódi Endréné /Keszera Margit 76/, id. Lázár János /82/, Leitner Sándor István /60/, Kiss József /78/, Tóth Jánosné /Benkő Gizella 91/, Tóth Samu Béláné /Ravasz Irén 74/, ifj. Kunos János /37/, Dr.Marsal Jánosné /Török Anna 77/

„ÉN VAGYOK A FELTÁMADÁS ÉS AZ ÉLET; AKI HISZ ÉN BENNEM, HA MEGHAL IS ÉL”

A Harangszó ujságunk adományokból tartja fenn magát. Most is köszönetet mondunk azoknak a testvéreknek, akik névvel vagy anélkül hozzájárultak az ujságunk életéhez.

Továbbra is kérjük a támogatást másoktól is. Isten áldása legyen az adakozókon.

1995. május 9-től 1995. november 30-ig a következő testvérek adakoztak:

név nélkül 20 testvér	3.590.-
Kunszeri Miklósné	500.-
Gyúró Jánosné	2.000.-
Zsíros János	500.-
Név nélkül 5 testvér	200.-
Dér Jánosné és családja	1.000.-
Czikora Emilia	500.-
Czikora Lajos (Kardoskut)	500.-
Kalmár család	1.000.-
Szász István és felesége	1.000.-
Több testvér	260.-
Németh Márta	500.-
Borciszky Józsefné	250.-
Dr.Musztafa László (Szeged)	2.000.-
Kardoskúti testvérek	500.-
Több testvér	300.-
Gombkötő Józsefné	300.-
Mosolygó Miklós	1.000.-
Szódi Mihályné	1.000.-
Fürst Enikő	500.-
Kardoskúti gyülekezet	1.000.-
Tóth Lenke	500.-
Devosa Ilona	1.000.-
özv.Komár Sándorné	500.-
Dr. Kiss A.Sándor (Szeged)	1.000.-
Csehi Józsefné	100.-
Több testvér	270.-

Ebben az esztendőben a Harangszó újságra összesen 44.301 Ft. adomány érkezett.

Köszönjük minden kedves testvérnek a jó szívű támogatását.

Orosházi Harangszó -Kiadó: Evangélikus Egyházközség, 5900 Orosháza, Thék Endre u. 2. Felelős kiadó: Pintér János esperes. Felelős szerkesztő: Ribár János. Társzerkesztő: Győri Gábor, Koszorus Oszkár. Készült az INICIALE BT. nyomdájában Orosháza.